

**Селата в областта Голо Бърдо, Албания – демографски бележки от периода
1873–1940 г.**

В различни публикации в периода 1873–1940 г. могат да се проследят различните варианти в числеността, както и в записването на имената на голобърдските селища (вкл. и селищата, които са на територията на днешната Република Северна Македония, които след 1912–1913 г. попадат в границите на Кралство на сърби, хървати и словенци). В изложената таблица могат да се видят различните названия на селищата в сравнителен план, а използваните източници са следните:

1. *Македония и Одринско. Статистика на населението от 1873 г., Македонски научен институт, С. 1995 (с. 173–175);*
2. *Васил Кънчов, Македония. Етнография и статистика*¹, С., 1900 (с. 261–262);
3. *Димитър Гаджанов, Мюсюлманското население в новоосвободените земи. – В: Научна експедиция в Македония и Поморавието – 1916, С., 1993, с. 231–283;*
4. *Светлозар Елджров, Българите в Албания 1913–1939. Изследване и документи, С., 2000 (Докладите на Сребрен Поппетров от 1925–1931 г.);*
5. *Стамат Стаматов, Град Дебър и неговото основаване. Първо приложение на периодичното списание „Дебърски глас“, С., 1938;*
6. *Миленко Филиповић, Голо Брдо. Белешке о насељима, пореклу становништва народном животу и обичајима, Скопје, 1940.*

Македония и Одринско – 1873	В. Кънчов – 1900	Д. Гаджанов – 1916	Сребрен Поппетров – 1925-1931	Стамат Стаматов – 1938	Миленко Филиповић – 1940
	<i>Требица</i>	<i>Требица</i>	<i>Требица</i>	<i>Требица</i>	<i>Требице (Требишче)</i>
<i>Острение (Острене)</i>	<i>Острени Големо</i>	<i>Големо Острене</i>	<i>Големострани</i>		<i>Големо Острене</i>
<i>Мало острение</i>	<i>Острени Мало</i>	<i>Мало Острене</i>	<i>Мелестрани</i>	<i>Мало-Острени</i>	<i>Мало Острене</i>
<i>Гиневиц (Гинец)</i>	<i>Гинеец</i>	<i>Гиновец</i>	<i>Гиноец</i>	<i>Гинеец</i>	<i>Гиновец (Гиневец, Джиновец)</i>
<i>Вербница (Върбница)</i>	<i>Върбница</i>		<i>Върбница</i>	<i>Вормица (Върмица)</i>	<i>Врбница (Врмица)</i>
<i>Владимирица Владомирово</i>	<i>Радомирица</i>	<i>Владимирица</i>	<i>Владимирица</i>		<i>Владимирица (Ладимирица Ладомирица)</i>
<i>Пасинка</i>	<i>Пасинки</i>	<i>Посинки</i>	<i>Пасинки</i>	<i>Пасинки</i>	<i>Пасинки (Пасинке)</i>
<i>Клене</i>	<i>Кленье</i>	<i>Клене</i>	<i>Кленье</i>	<i>Кленье</i>	<i>Кленье</i>

¹ Трябва да се отбележи, че в този източник селата Дренок, Модрич и Ябланица са посочени като принадлежащи към Дрим Кол; Горица и Тополяни – към Грика Вогл (Мала Река); Смолик и Любеш към Грика Маде (Голяма Река), а останалите към Голо Бърдо.

Стеблео	Стеблево	Стеблево	Стеблево	Стеблево	Стеблево
Радовица (Радияни)	Радовеца	Радовица	Радовиш		Радовиште (Радоешта)
Заборие	Заборье				
Тушиети	Тучети	Тучене	Тучети	Тучене	Тучети
Лешица	Летен	Лешичане	Лешичани		Лешичани
Отишани	Отишане	Отошани	Отишани ²		
Жетица	Джетица	Джетица ³			
Дренок	Дренок				
Модрич	Модрич				
Ябланица	Ябланица	Ябланица			
Себица	Себица		Себица		Себице (Себишча)
Борово	Борово	Борово	Боров		Борово
	Забзун	Забзун	Забзун		Забзун
	Сопот				
Вирчица	Вичица				Вичица (Вичишча, Вичишче)
Голешица	Голешица				Голешица (Голеца) ⁴
Сепетово		Серпетово			Српетово (Серпетово)
Торбаче Торбатовице	Торбачи	Торбаче	Торбач		Торбачи (Торбаче, Трбач)
	Търново ⁵				
	Миреши				
Окцион (Окцун)		Ошкун	Окцун		Окцун
		Селице			
	Люблеш	Любелаши			Люболези (Люболеш) ⁶
Коювци		Косовец			Косовац
Смолница (Смолник)	Смолник		Смолница		Смолник (Смолница)

² Според Хаджи Васильевич към 1939 г. Отишани е селище с над 300 жители, повечето от които са мюсюлмани (Хаџи Васильевич 1939: 16).

³ През 1939 г. Джетица е селище с 300 жители – наполовина християни и мюсюлмани (Хаџи Васильевич 1939: 15).

⁴ Хаджи Васильевич споменава селото с името Головиште (Хаџи Васильевич 1939: 16).

⁵ Това селище е споменато и от Хаджи Васильевич през 1939 г. под името Трново с почти 600 жители мюсюлмани. Представители на това село са записани в Поменика на манастира Св. Йован Бигор, което означава, че там е живяло и християнско население (Хаџи Васильевич 1939: 16).

⁶ Хаджи Васильевич цитира името на селото като Люболеж и през 1939 г. отбелязва, че то е „арнаутско“ (албанско) селище (Хаџи Васильевич 1939: 16)

					Извор (Извири)
	Горица				Горица
					Черенец
					Дряново
		Марише, Мала Кастра, Тренчаница и др.			

През 1892 г К. Шапкарев публикува български приказки от Дебърско, някои от тях записвани в голобърдските села, с така посочени от записвача имена: *Себица, Малестрени, Дренок, Гъинец 'цъ, Стебле 'о* (Шапкарев 1892: 1–29).

През 1904 г. Ястребов пише за *Дибърски* окръг, като дава информация за всички селища в областта *Колоборня* (Голо бърдо) относно броя мюсюлмански и християнски села. Като важни села в областта посочва *Коджаджик* (със старо име *Янбори*) и *Модрик* (второто днес на територията на Република Македония), тъй като първото е свързано с конкретни исторически обекти и събития – крепост, битки, Скендербег, Свети град и др. (Ястребов 1904: 120–129).

Разглеждането в диахронен план на голобърдските селища освен броя на жителите им обхваща и делението по религиозен принцип – християни (*каури*) и мюсюлмани (*турци, мохамедани, помаци, торбеши*), тъй като съотношението на двете групи в края на XIX в., началото на XX в. е едно, а в началото на XXI в. – съвсем друго. Днес мюсюлманите са значително по-голям процент като резултат от силни миграционни процеси на християнското население през целия XX в.

Големо Острени (алб. Ostreni i Madh)

1873 г. – с. *Острение (Острене)* е записано като село с 163 домакинства – 315 помаци и 108 българи (Македония и Одринско 1995: 172–173);

1900 г. – 530 жители българи в с. *Острени Големо* – 30 християни и 500 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – *Големо Острени* има 16 българи екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – в *Мало* и *Големо Острени* има 14 български екзархийски и 230 помашки къщи (в. „Дебърски глас“, 3 април 1911 г., година 2, брой 38, стр. 2);

1916 г. – 997 помаци и 5 българи в *Големо Острене* (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Големострени* има 2 къщи и 10 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – *Гол. Острене* е село с 220 къщи, част от които православни българи (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223).

1939 г. – *Големо Острени* има над 500 жители, от които 28 християни, останалите са мюсюлмани (Хаџи Васиљевић 1939: 15).

Малестрени / Мало Острени (алб. Ostreni i Vogël)

1873 г. – *Мало острение* е село с 90 домакинства – 155 помаци и 103 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – *Острени Мало* има 478 жители българи – 78 християни и 400 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в *Мало Острени* има 120 български екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1916 г. – в *Мало Острене* живеят 494 албанци и 70 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Малестрени* има 12 къщи и 69 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – *Мал. Острене* е отбелязано като село със 100 къщи, част от които православни българи (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Мало Острени* има над 500 жители – 1/5 християни и 4/5 мюсюлмани (Хаџи Василевѣић 1939: 12);

1939 г. – от името на 14 къщи в *Мало Острени* Петре Новов подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325).

Оржаново (алб. Orzhanova)

Село Оржаново не присъства с информация за жители, къщи, семейства и пр. в нито един от цитираните източници. Причината е в това, че няма ясна датировка откога съществува селото. То „произхожда“ от с. Големо Острени, чиито колиби (бачила) са разположени в сегашното землище на селото, и вероятно е възприемано като негова махала. Развивайки се като селище, самото Оржаново има махали, напр. мах. Крушейца, в която има 2-3 къщи.

Радоеща (алб. Radovesh)

1873 г. – *Радовица (Радияни)* е село с 35 домакинства – 52 помаци и 54 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – *Радовецца* има 120 жители българи – мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1916 г. – в *Радовица* живеят 229 помаци (Гаджанов 1993: 260–262);

1930 г. – *Радовиш* е село със 70 къщи (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Радовище* е селище със 150 жители мюсюлмани (Хаџи Василевѣић 1939: 16).

Лешничани (алб. Leican)

1916 г. – в *Лешничане* живеят 464 помаци (Гаджанов 1993: 260–262);

1930 г. – *Лешничани* има 120 къщи (Поверителен рапорт №54 от Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Лешничани* (заедно с Койовец) има над 400 жители, сред които и християни. По информация на Хаджи-Василевѣић, поп Анджелко Райкович от Стеблево, който умира на 90 години през 1900 г., на младини, т.е. около 1830–1840 г., е обслужвал в Лешничани около 20 християнски къщи (Хаџи Василевѣић 1939: 12).

Койовци / Койовец (алб. Koiavesc)

Село Койовец не е споменавано в цитираните източници. Интересно е, че през 1916 г. Д. Гаджанов споменава село на име *Косовец*, чиито жители са 52 помаци-албанци (Гаджанов 1993: 260–262). Опирайки се на статистически данни от 1916 г., Ст. Младенов също споменава северно нахождащите се села *Косовец* и *Торбачи* като албански (Mladenov 1925: 66). *Косовец* и *Койовец* обаче са различни села.

Тучепи (алб. Тисер)

1873 г. – селото е с 20 домакинства с 18 жители помаци и 32 жители българи (Македония и Одринско 1995: 172–173);

1900 г. – жителите на Тучепи са 180 българи – 20 християни и 160 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – 32 българи екзархисти в с. *Тучене* (Toutchené) (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – в *Тучепи* има 4 български екзархийски и 41 помашки къщи (в. Дебърски глас, 3 април 1911, година 2, брой 38, стр. 2);

1916 г. – в с. *Тучене* живеят 253 помаци и 24 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. *Тучепи* има 6 къщи с 21 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – с. *Тучепи* е вписано като село с 50 къщи (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, главен инспектор-организатор на църковно-училищното дело на българите в Албания, Елдъров 2000: 222–223).

Ладимерица/Ладомерица (алб. Lladomerica)

1873 г. – с. *Владомерица* (Владомирово) има 17 домакинства с жители 42 помаци (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – с. *Радомерица* е с 440 жители българи – мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1916 г. – *Владимерица* – 342 помаци, 22 цигани мюсюлмани (Гаджанов 1993: 260–262);

1930 г. – с. *Владимирци* – 100 къщи (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223).

Пасинки (алб. Pasinka)

1873 г. – *Пасинка* има 20 домакинства – 56 българи и 12 помаци (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – жителите на *Пасинки* са 124 – 24 българи християни и 100 арнаути мохамедани. Арнаутите идват от Горица и от други по-северни места (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в с. *Пасинки* има 104 български екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – в селото има 11 български екзархийски и 4 помашки къщи (в. Дебърски глас, 3 април 1911, година 2, брой 38, стр. 2);

1912 г. – При избухването на войната трима души от *Пасинки* са доброволци в македоно-одринското опълчение;

1916 г. – с. *Посинки* има жители 68 българи и 31 помаци (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Пасинки* има 12 къщи с 56 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

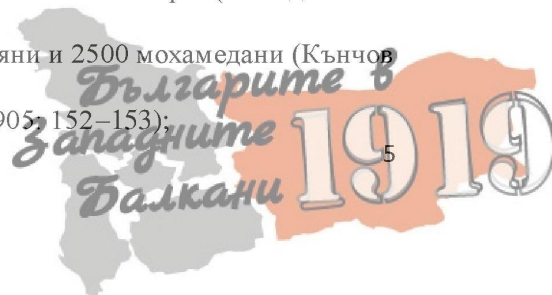
1939 г. – от името на 12 къщи в *Пасинки* Стрезо Лумев подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325).

Требища (алб. Trebisht)

1873 г. – *Требища* има 150 домакинства – 265 помаци и 144 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – *Требища* е село с 2570 жители българи – 70 християни и 2500 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в Требища има 152 българи екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – в „Дебърски глас“ от 3 април 1911 г. публикува информация за 8 български екзархийски и 960 помашки къщи в *Требища-Дрим* (година 2, брой 38, с 2);

1912 г. – При избухването на Балканската война 5 души от Требища са доброволци в македоно-одринското опълчение („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 883);

1916 г. – в *Требища* живеят 2383 помаци и 16 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – Требища има 8 къщи с 68 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – къщите в *Требища* са 600 (Поверителен рапорт №54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Требища* има около 2600 жители, от които 69 християни, останалите са мюсюлмани, най-голямото село в Голо Бърдо (Хаџи Васиљевић 1939: 15);

1939 г. – от името на 6 къщи в с. *Требища* Стамат Търпчев подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325).

Клене (алб. Klenjë или Klenja)

1873 г. – *Клене* има 100 домакинства – 120 помаци и 196 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – населението на *Клене* е 470 жители българи – 240 християни и 230 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – *Клене* има 632 българи екзархисти и в селото функционира българско училище (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – във в. „Дебърски глас“ от 30 януари 1911 г (година 2, брой 29, с. 2) четем: „Селото *Клене* е седалище на мюдурина. То е смесено от християни и помаци българи и е център на местността Голо бърдо.”;

1911 г. – във в. „Дебърски глас“ от 3 април 1911 (година 2, брой 38, с. 2) *Клене* е вписано като село с 56 български екзархийски и 6 патриаршески къщи (1 от 1903 г. и 5 от 1910 г.), и 82 помашки къщи;

1912 г. – 1 доброволец от *Клене* в македоно-одринското опълчение в Балканската война („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 589, 851);

1916 г. – в *Клене* живеят 399 помаци и 285 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Клене* има 40 къщи с 286 жители българи и 29 ученика (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – *Клене* има 80 къщи, част от които православни българи (Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Клене* има 800 жители – по-малко християни и повече мюсюлмани, за които разликата във вероизповеданието няма никакво значение. Мюсюлманите сами говорят, че дядовците им са били християни, които са приели исляма (Хаџи Васиљевић 1939: 14);

1939 г. – от името на 28 къщи в с. *Клене* Будин Петров подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325);

1939 г. – 130 семейства в 100 къщи, 40 семейства православни (Филиповић 1940).

Вормица / Ворница (алб. Vërnice или Vërnica)

1873 г. *Вербница (Върбница)* е село с 30 домакинства – 97 жители българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – *Върбница* има 300 жители българи – християни (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – във *Върбница* има 256 българи екзархисти и в селото функционира българско училище (Brancoff 1905: 152–153);

1909 – във в. „Дебърски глас“ от 5 април 1909 г. *Върбница* е определено като „чисто българско село“ (година 1, брой 1, стр. 2);

1911 г. – Според статистика на в. „Дебърски глас“ от 3 април 1911 г. във *Върбница* има 32 български екзархийски къщи (година 2, брой 38, с. 2);

1912 г. – При избухването на Балканската война двама души от с. *Върбница* са доброволци в македоно-одринското опълчение в III-та рота на I-ва дебърска дружина („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 836);

1925 г. – *Върбница* има 37 къщи, 196 жители българи и 18 ученика (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – във *Върбница* има 42 къщи, всички населени с православни българи – по онова време това е единственото запазено изцяло православно село в Голо Бърдо (Поверителен рапорт № 54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – от името на 40 къщи в с. *Върбница* Кузман Стрезов подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325).

Гиневец (алб. Gjipovec или Gjipovesi)

1873 г. – *Гиневец (Гинец)* има 90 домакинства – 118 помаци и 134 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – в *Гиневец* живеят 210 българи – християни (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в *Гиневец* са регистрирани 208 българи екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – според публикация във в. „Дебърски глас“ от 3 април 1911 г. (година 2, брой 38, с. 2) в *Гиневец* има 26 български екзархийски и 45 помашки къщи;

1916 г. – населението на *Гиневец* са 345 помаци и 129 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Гиневец* има 35 къщи със 176 жители българи (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1930 г. – *Гиневец* е село със 70 къщи, част от които православни българи (Поверителен рапорт № 54 на Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 222–223);

1939 г. – *Джиповец* има около 800 жители – 1/3 християни и 2/3 мюсюлмани (Хаџи Василевџић 1939: 14);

1939 г. – от името на 20 къщи в *Гиневец* Георги Илиев подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдъров 2000: 325).

Стеблево (алб. Steblevë или Stebleva)

1873 г. – *Стеблево* има 150 домакинства – 200 помаци и 170 българи (Македония и Одринско 1995: 173–175);

1900 г. – жителите на *Стеблево* са 780 българи – 380 християни и 400 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в *Стеблево* са регистрирани 396 българи екзархисти и в селото има българско училище (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – по информация от в. „Дебърски глас“ от 3 април 1911 г (година 2, брой 38, с. 2) в *Стеблево* има 53 български екзархийски и 1 патриаршистка къща, и 220 помашки къщи;

1912 г. – При избухването на Балканската война 1 доброволец от *Стеблево* участва в македоно-одринското опълчение („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 880);

1916 г. – в *Стеблево* живеят 1185 помаци и 136 българи (Гаджанов 1993: 260–262);

1925 г. – *Стеблево* има 40 къщи с 224 жители българи и 28 ученика (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдърров 2000: 124);

1930 г. – Къщите в *Стеблено* са 100, някои от които православни християни (Елдърров 2000: 222–223);

1939 г. – *Стеблево* има 1000 жители – 1/4 християни и 3/4 мюсюлмани (Хаџи Васиљевић 1939: 14);

1939 г. – от името на 9 къщи в с. *Стеблево* Петре Станков подписва Молба от българи, жители на села и градове, откъснати през 1912 г. от майка България до царица Йоанна да се застъпи пред италианските власти за разрешаване на употребата на български език в техните училища и църкви (Елдърров 2000: 325).

На Камен (махала)

Информация за тази махала в цитираните източници липсва. Тя е създадена от един род от с. Големо Острени – родът Толя, и вероятно (подобно на Оржаново) това са колибите, на които остренци са отглеждали овцете си.

Заборгье /Заборье (махала)

1873 г. – *Заборие* е село с 90 домакинства с 245 жители българи (Македония и Одринско 1995: 172–173);

1900 г. – в *Заборье* живеят 115 души българи – мохамедани (Кънчов 1900: 262);

1905 г. – в *Заборие* са регистрирани 80 българи екзархисти екзархисти (Brancoff 1905: 152–153);

1912 г. – участник от *Заборие* в македоно-одринското опълчение – Богдан Танев, 22-годишен, зидар, основно образование, III-та рота на I-ва дебърска дружина („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 688).

В началото на XX в. Заборгье/Заборье е село/махала, чието население е изцяло християнско. След активни миграционни процеси към България и днешната Република Северна Македония обаче днес в махалата са обитаеми само 5 къщи и то от мюсюлмани, преселили се от махала На Камен. Напуснатите християнски къщи са разрушени от времето и пространството бива наново обживяно от заселилите се мюсюлмани.

Себища (алб. *Sebisht* или *Sebishti*)

1900 г. – *Себища* има 760 жители българи – 360 християни и 400 мохамедани (Кънчов 1900: 261–262);

1905 г. – в *Себища* има 328 българи екзархисти и в селото има българско училище (Brancoff 1905: 152–153);

1911 г. – по информация от в. „Дебърски глас“ от 3 април 1911 г (година 2, брой 38, с. 2) в *Себища* има 35 български екзархийски и 59 помашки къщи;

1912 г. – при избухването на Балканската война 1 доброволец от Себища участва в македоно-одринското опълчение („Македоно-одринското опълчение 1912–1913 г. Личен състав“, Главно управление на архивите, 2006, с. 192, 877);

1925 г. – *Себища* има 45 къщи с 180 жители българи и 30 ученика (Рапорт от Петричкия народен представител Ср. Поппетров, Елдъров 2000: 124);

1925 г. – *Себище* е смесено българско-албанско селище (Mladenov 1925: 66);

1930 г. – *Себища* има 50 къщи, някои от които са православни християни (Елдъров 2000: 222-223);

1939 г. – *Себища* има 800 жители – 1/3 християни и 2/3 мюсюлмани (Хаџи Васиљевић 1939: 12).

ЛИТЕРАТУРА

Гаджанов 1993: Гаджанов, Д. Мюсюлманското население в новоосвободените земи. – В: Научна експедиция в Македония и Поморавието – 1916, С., 231-283.

Елдъров 2000: Елдъров, Св. Българите в Албания 1913-1939. Изследване и документи, С.

Ибрахими 2006: Ибрахими, Д. Православните цркви во областа Голо Брдо во Албанија. – В: Голо Брдо. Голо Брдо. Живот на граница, Скопје, Македонско етнолошко друштво – Скопје, Институт за етнологија и антропологија, 108-114.

Кънчов 1900: Кънчов, В. Македония. Етнография и статистика, С.

Македония и Одринско 1995: Македония и Одринско. Статистика на населението от 1873 г., Македонски научен институт, С.

Миланов 2001: Миланов, Е. Българите от Голо Бърдо и Гора. – В: Алманах на дружество “Огнище” – културно-просветно дружество: Българите в Албания и Косово, Т. 1, С., 17-26.

Филиповић 1940: Филиповић, М. Голо Брдо. Белешке о насељима, пореклу становиштва народном животу и обичајима, Скопље.

Хаџи Васиљевић 1939: Хаџи Васиљевић, Ј. Арнаутии наше крви. Арнауташи, Београд.

Шапкарев 1892: Шапкарев, К. Сборник от български народни умотворения. Част втора – Простонародна българска философия или български народни приказки, верования, пословици, гатанки, игри и пр. Отдел I – Български приказки и верования с прибавление на неколку македоновлашки и албански, Книга VIII, София, събрал и издава К. А. Шапкарев.

Brancoff 1905: Brancoff, D. M. La Macédoine et sa Population Chrétienne, Paris.

Јастребов 1904: Јастребов, Ив. Ст. Стара Сербия и Албания, Споменик СКА XLI, Други раздел, 36, Београд.

Mladenov 1925: Mladenov, St. Bemerkungen über die Albaner und das Albanische in Nordmakedonien und Altserbien, Balkan-Archiv, I.

Доц. д-р Веселка Тончева

